

У ЧАКАННІ ЦУДУ

Хтосьці калекцыяніруе статуэткі, хтосьці — маркі, хтосьці — каменьчыкі. Я ж ужо гадоў дзесяць збіраю, нанізваю, як пацеркі на нітачку, цёплыя гісторыі. Некаторыя з іх здараюцца са мной, большасць — з маімі сябрамі ці сябрамі сяброў. І гэтыя «цудосінкі», як я іх называю, асабіста для мяне маюць тэрапеўтычны эфект. Ад кожнай новай такой гісторыі на душы становіцца крышачку святлей. Якраз перад святамі мне захацелася падзяліцца з вамі гэтым святлом.

Алена і Аляксей нядаўна згулялі вяселле. Яны папрасілі гасцей не дарыць ім кветкі. Бо мноства букетаў, вядома, хоць і выглядае вельмі эфектна, але ж так хутка завяне, не пакінуўшы следу ў жыцці. Замест кветак госці прыносілі... сухі корм для коцікаў. Яго маладыя на наступны дзень пасля вяселля адвезлі ў часовы прытулак для бяздомных і хворых жывёл...

Дзядуля са светлым абліччам ужо даўно на пенсіі, але, каб чымсьці сябе заняць і зарабіць хоць якую капейку, пачаў майстраваць драўляныя шпакоўні. Прадаваў іх у пераходзе побач з домам. Наста па дарозе з работы набыла парачку домікаў для птушак і напісала пра гэта на сваёй старонцы ў сацыяльных сетках. Праз колькі дзён я адмыслова паехала ў той пераход, каб падтрымаць дзядулю, але не знайшла ні яго, ні шпакоўняў. Ад бабулі, што гандлявала там вязанымі шкарпэткамі, даведлася, што ўчора ў дзядулі быў ажыятаж: за адзін вечар у яго раскупілі ўсе. Дык ён нават плакаў ад шчасця. Дадому ў той вечар я вярнулася з трыма парамі вязаных шкарпэтак...

У Мінску па суботах працуе рыначак «Усё сваё», дзе беларускія фермеры прадаюць самаробныя сыры, выпечку, пасцілу... У дзень нараджэння Уладзіміра Караткевіча там прадавалі і натуральнае марожанае. Ілья, які яго вырабляе, прыдумаў прыгожую акцыю: абменьваў марожанае на вершы. Тым, хто чытаў усплыныя радкі Уладзіміра Сямёнавіча, дарыў пламбір і... усмешку.

Апошнім часам Танюша практычна кожныя выхадныя ездзіць праведаць бацькоў. Ім ужо за семдзесят. Тата гадоў дзесяць як страціў зрок, мама зусім нядаўна зведала хваробу Паркінсона. «Пакуль прыгатуеш паесці ды прыбіраэшся ў хаце, дак нават паразмаўляць нармальна не атрымліваецца», — уздыхае стомленая сяброўка пасля кожнай паездкі. І вось нядаўна яна вырашыла зрабіць бацькам сюрпрыз. Адпрасілася з работы і на самай ранняй маршрутцы паехала на малую радзіму сярод тыдня. Зусім адна — без дзяцей. «Цудоўны досвед, — дзеліцца ўвечары пасля вяртання сяброўка, — так класна пасядзелі за гарбатай, пагутарылі...»

Наталля вельмі моцна пасварылася з татам. Ехала ад яго дадому ў аўтобусе, трымаючы на руках сваю спячую гадавалую дачку. Усю дарогу плакала, гледзячы ў акно. На прыпынку разам з ёй выйшла маладая пара. Зусім нечакана дзяўчына (той было, як і Наталлі, гадоў 20), працягнула Наташы кветкі (якія, відаць, малады чалавек прынёс ёй на спатканне) са словамі: «Вазьміце, няхай вам ад іх стане крыху цяплей».

«Мне так шкада, што ты перажываеш. Але што б ні здарылася, памятай: усё праходзіць...» Аня атрымала гэтую запіску мінулым снежнем, напярэдадні Новага года, калі, перажываючы шмат жыццёвых цяжкасцяў і боль у назе, ехала ў метро ўся ў слязах. Жанчына, якая сядзела побач, перад тым як выйсці з вагона, усунула ёй у руку кавалачак паперы. Прачытаўшы добрае пасланне, Аня разрыдалася яшчэ больш, але запіску захавала. Паперка ляжала ў яе кашальку ўвесь год. І вось днямі ў вагоне метро Аніну ўвагу прыцягнула дзяўчына, якая эмацыянальна размаўляла з кімсьці па тэлефоне, а потым, паклаўшы трубку, расплакалася. І тут Аня зразумела, навошта захоўвала ўвесь час тую запіску... Вось такі кругаварот падтрымкі. Хоцяцца верыць, што ў запіскі будзе новы атрымальнік. І распчаты ланцужок дабыні будзе цягнуцца доўга-доўга, дапамагаючы ў цяжкую хвіліну яшчэ многім.

Мая сястра з мужам і сынам надоечы былі ў гасцях у сябра-балгарына. Шасцігадовы Мацвейка ўбачыў на рабочым сталe гаспадары вялікі грэцкі арэх. І хацеў забраць сабе. «Сыноч, спытай у дзядзькі Валодзі, ці можна яго ўзяць. Можа, для яго гэты арэх мае нейкую каштоўнасць.» — «Дзядзька Валодзя, а можна мне забраць гэты арэх?» — «Вядома, але ў нас у Балгарыі ёсць добрая традыцыя: калі пакласці яго ў кішэнь і насіць з сабой, то будзе табе шчасце». Пакуль дарослыя развіталіся, Мацвей сядзеў у машыне. Раптам ён выбег і, расхвалювана жэстыкулюючы, сказаў: «Дзядзька Валодзя, ну не трэба мне тое шчасце! Я проста хачу паглядзець, што там унутры...» І сапраўды, навошта чакаць усё жыццё нейкае прыдуманое дарослымі ўяўнае шчасце? Калі можна жыць тут і цяпер, дзейнічаць, ствараючы цуды сваімі рукамі.

Надзея ДРЫНДРОЖЫК.



Выпуск № 21 (203)

Віталь КАРПАНАЎ:

Тыя, хто побач

«Ніколі не саромеўся, што я з вёскі»

Вясёлы, жыццярадасны, шчыры і таленавіты. Пра Віталя Карпанава можна смела сказаць: свой хлопец. Выхадзец з вёскі, ён падкупae сваёй адкрытасцю і дабынёй. Гурт «Дразды» сёння папулярны як ніколі, а песні на роднай мове даўно палюбіліся беларускай публіцы. Аднак саліст гурта не пакутуе на зорную хваробу, паводзіць сябе сціпла, а пра асабістае жыццё ўвогуле лічыць за лепшае не расказваць. У якасці выключэння спецыяльна для «Сямейнай газеты» Віталь пагадзіўся пагутарыць і не толькі прыадкрыць сакрэт папулярнасці «Драздоў», а і ўгадаць сваё вясковае дзяцінства, і падзяліцца дэталямі выхавання сыноў.

У дзяцінстве разносіў пошту

Віталь не ўтойвае свайго вясковага паходжання. Яго бабуля па матчынай лініі працавала ў калгасе, дзед быў кавалём. Дзядуля па бацькавай лініі быў камбайнерам, заслужаным героем працы. Спявак успамінае, як у дзяцінстве дапамагаў маці разносіць пошту. Валянціне Паўлаўне 67 гадоў, 40 з якіх яна аддала гэтай справе. Спачатку працавала паштальёнам у вёсцы Дзяцел Дубровенскага раёна Віцебскай вобласці, дзе жыла сям'я, а пасля начальнікам паштовага аддзялення ў Валожынскім раёне ў вёсцы Сівіца, куды з цягам часу пераехалі Карпанавы.

(Заканчэнне на 3-й стар. «СГ».)



Вусацікі-паласацікі

КОЦІКІ — ЯК ЛЕКІ...

Як бяздомны Шэрык напоўніў новым сэнсам жыццё беларускага бізнесмена



Барысаўчанка Наталля ЧУДАКОВА ў свой дзень нараджэння падарыла «Катавасіі» новы экспанат «Магістр часу».

Дні перад Калядамі і Новым годам — час чакання цудаў. Адзін з іх мне пашчасціла назіраць у сталічнай арт-галерэі «Катавасія». Здзейсніла яго барысаўчанка з сімвалічным прозвішчам Чудакова. Калі я брала інтэрв'ю ў заснавальніка «Катавасіі» Васіля Супрунюка і яго жонкі Лізаветы, у галерэю зайшла жанчына з карцінай у руках. «У мяне сёння дзень нараджэння, і я хачу падарыць вам адну са сваіх вышывак з коцікам...»

ПРА ХРОСНУЮ ПАКО І РАЗБІТУЮ СВАЦІЛЬНЮ

Наталля Чудакова распавяла, што стала збіраць фігуркі коцікаў пасля таго, як у яе дома пасяліўся «брытанец». «Але ў параўнанні з калекцыяй Васіля Супрунюка мае 80 просценькіх статуэтак — кропля ў моры. Калі толькі адкрылася «Катавасія» і мы з сяброўкай прыехалі сюды, дык ачмурэлі ад такой колькасці коцікаў».

— Я і сам не магу адысці да гэтага часу. Часам прыходжу сюды, калі нікога няма, і думаю: які вар'ят усё гэта сабраў? А потым згадваю, што гэта ж я! — смяецца Васіль Супрунюк.

(Заканчэнне на 5-й стар. «СГ».)



Кашачы сімфанічны аркестр нікога не пакідае абыхавым.